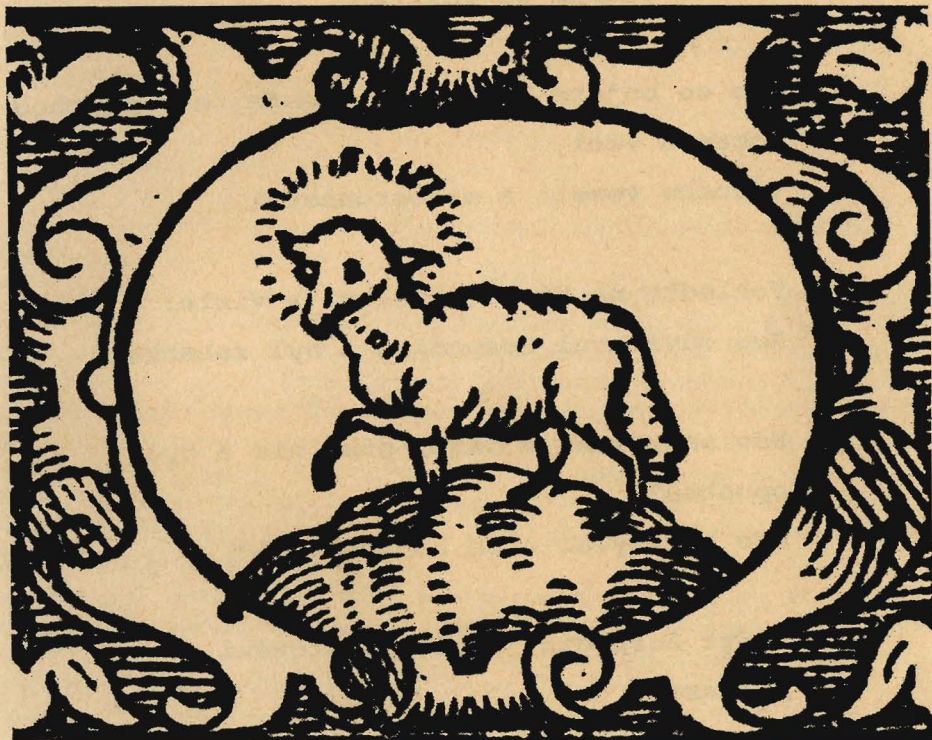


SETKÁVÁNÍ



ROČNÍK V. PROSINEC 2003

10

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK



PROSINEC



BRNO I

BRNO II

7.12. Druhá neděle adventní

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vitek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	10:00 Kuř Jiří Malý
14:15 Rch Olga Tydlitátová	13:45 Tiš Jaroslav Vitek
19:30 ČK Olga Tydlitátová - <i>nešpory</i>	

14. 12. Třetí neděle adventní

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jiří Malý
10:00 ČK Jiří Gruber	9:45 Tiš Jaroslav Vitek
<i>hrají a zpívají Jan, Hana a Lydie Pospíšilovi</i>	

21. 12. Čtvrtá neděle adventní

10:00 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vitek
<i>dětská vánoční slavnost</i>	

24. 12. Štědrý večer

15:00 BK Jiří Gruber	15:00 BD Jiří Malý
23:00 ČK Jiří Gruber	<i>zpívá sbor Cantate Domino</i>

25. 12. Boží hod vánoční

8:30 BK Olga Tydlitátová VP	9:00 BD Jaroslav Vitek VP
10:00 ČK Olga Tydlitátová VP	10:00 Kuř Jiří Malý VP
<i>zpívá sbor Cantate Domino</i>	
	13:45 Tiš Jiří Malý VP

26. 12. Štěpána

9:00 BK Josef Veselý	9:00 BD Jiří Malý
9:00 Rch Jiří Gruber VP	
<i>dětská vánoční slavnost</i>	

28. 12. První neděle po vánocích

<i>společné bohoslužby s Brno II</i>	9:00 BD Jan Pokorný
--------------------------------------	---------------------

31. 12. Starý rok

17:00 ČK Jiří Gruber	17:00 BD Jaroslav Vitek
----------------------	-------------------------

1. 1. Nový rok 2004

10:00 ČK Olga Tydlitátová VP	9:00 BD Jiří Malý VP
	10:00 Kuř Jaroslav Vitek VP
	13:45 Tiš Jaroslav Vitek VP

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim
Tiš Tišnov

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po-Pá 9-12: Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (8.12.)

19.00 – sborový rozhovor

19.00 – sborové vzdělávání (1.12)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická

17.00 – dětský klub

17.00 – biblická hodina pro děti

18.30 – příprava nedělní školy

18.30 – uvedení do křesťanské víry

19.30 – starší mládež

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

18.30 – mladší mládež

Čtvrtek

9.30 – klub otevřených dveří

16.00 – konfirmační příprava II. ročník

17.00 – biblická hodina pro dospělé

18.30 – redakční rada BEM (4.12.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov

18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti

11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po-Pá 8.30-11.30

Pondělí

18.30 – staršovstvo (8.12.)

Úterý

19.30 – třicátníci (2.12.)

19.30 – poslech zvukových záznamů
přednášek (16.12.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská

18.00 – biblická hodina v BD

19.30 – mládež

Čtvrtek

od 15.30 – vyučování dětí a příprava
konfirmandů

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(13., 27.12.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Milan Cahlík, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou. Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz> Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz.

Kdo se bojíte Hospodina, čekejte na jeho
milosrdenství
a neuchylujte se od něho, abyste neпадli.

Kdo se bojíte Hospodina, důvěřujte mu
a vaše odměna se neztratí.

Kdo se bojíte Hospodina, doufejte v příchod
dobrých věcí,
věčného veselí a milosrdenství.

Pohledte na dávná pokolení a vizte:
Kdo důvěřoval Hospodinu a byl zahanben?

Kdo setrval v bázi před ním a byl opuštěn?
Kdo ho vzýval a on ho opominul?

Vždyť Hospodin je plný slitování a milosrdný,
odpouští hříchy a zachraňuje v čas soužení.

Sír 2,7-11

Poněkud neadventní zamyšlení

Bratr kurátor Šimek mě požádal, abych se vyjádřil k rozhovoru s bratrem profesorem Pokorným, který byl na můj podnět otištěn v minulém čísle Setkávání. U řady čtenářů totiž vyvolal rozpaky a nesouhlas. Jako Pokorného žák se necítím kompetentní, abych obhajoval názor či tvrzení svého učitele. Ale protože Petr je nyní v Americe, rád bych se pokusil několika slovy alespoň zmírnit zmatek, který jeho rozhovor pro časopis Reflex, přetištěný v Setkávání, vyvolal.

Předně je třeba si uvědomit, že tento rozhovor byl určen do zcela sekulárního prostředí. Byla to příležitost oslovit čtenáře, kteří mají vůči církvi nejrůznější předsudky a evangelium buď zcela odmítají nebo o něm nic nevědí. Je přirozené, že na takové půdě člověk mluví a musí mluvit jinak, než jak by mluvil na půdě církevní. To není žádná přetvářka. Apoštol Pavel říká, že k židům mluvil jako žid a k Řekům (tedy k pohanům) jako Řek. Nejde jen o to, že člověk užívá jiný slovník, ale především o to, že se snaží položit jiné důrazy a usiluje být vstřícný. Vzpomeňme si na Pavlovu řeč na Areopágu, kde ztotožňuje Hospodina s Neznámým bohem, uctívaným v Athénách. To by mu asi Jakub – bratr Páně – neschválil. Ale Pavlovi šlo o to, nabídnout možnost k víře i těm, kteří by ji v tradičních židovských termínech a představách nikdy nepřijali. A skutečně pár lidí v Athénách tehdy uvěřilo.

Ve vzpomínaném rozhovoru byla zpochybněna Kristova zástupná oběť. To je věc natolik citlivá, že se dotýká samotného základu křesťanské víry. Petr Pokorný ovšem tuto myšlenku zcela neodmítá, ale pokouší se ji nově pochopit a vyložit – právě s ohledem na lidi, kterým je tradiční výklad nesrozumitelný a nepřijatelný. Upřímně řečeno i mnoho křesťanů má s tímto článkem víry potíže a přijímá jej spíš jako něco, co se nedá vysvětlovat ani pochopit. Jde tedy o to, zda vůbec smíme o tomto dogmatu diskutovat a otevřít je diskusi, jejíž výsledek by nebyl předem stanoven. Myslím, že pro evangelika neexistuje dogma, o kterém by nesměl přemýšlet a hledat jeho nový smysl. I kdyby to byla věc tak základní a citlivá jako je Kristova zástupná oběť.

Je třeba si uvědomit, že už v Novém zákoně jsou proudy, které s touto myšlenkou nepracují. Například evangelista Lukáš ve slavném podobenství o marnotratném synu nikde nemluví o tom, že by za hřích mladšího syna musel někdo platit nějaké výkupné. Otec tu synovi odpouští z čisté lásky. Peníze, které promrhal, nežádá po nikom zpátky. Boží odpuštění tedy nepotřebuje žádnou satisfakci. Je svobodným Božím rozhodnutím. Milostí, kterou nemusí Bohu nikdo splácet.

Těžko si také představit, že by Bůh musel zabít svého jediného Syna jenom proto, aby nám mohl odpustit. To by pak musel být krutý a nespravedlivý a současně milosrdný a laskavý, což nedává smysl.

Musíme si uvědomit, že vše, co o Bohu a jeho díle říkáme, nejsou definice, ale kulhající přirovnání. Sám Ježíš o Božím království mluvil v podobenstvích, která vyjadřují vždy jen určitou stránku věci a nesmí se z nich vyvozovat další a další důsledky. Myšlenka zástupné oběti, s kterou přišel apoštol Pavel, nepopisuje jak a proč Ježíš zemřel, ale pokouší se dodatečně vysvětlit význam jeho smrti pro nás a pro naši spásu.

Je nesporné, že Ježíš zemřel, protože se ho vládnoucí klika v Jeruzalémě chtěla zbavit. Evangelia svědčí o tom, že Ježíš o této hrozbě věděl a rozhodl se před ní

neuhýbat. Přijal svou ochotu zemřít jako součást svého poslání, ačkoli se smrti bál a na kříži prožil chvíle opuštění a prázdnoty.

Jeho smrt a především potupné ukřižování znamenalo v očích tehdejších lidí totální prohru a prokletí. Proto ten úžas až zděšení, když se právě k ukřižovanému Bůh po třech dnech přiznal a vzkřísil ho z mrtvých. Jeho smrt tím dostala nový význam. Už to nebyla prohra, ale vítězství. Ježíš obětoval svůj život, aby smrt byla na jeho těle přemožena a poražena.

Církev však uvěřila, že jeho smrt má pro nás ještě hlubší smysl a význam. Ten je však pochopitelný pouze na pozadí starozákonních obětí za hřích. Při nich lidé přicházeli do chrámu, aby byli ujištěni o Božím odpuštění. Byla to vlastně hostina na způsob naší večeře Páně (část obětí lidé snědli, část odevzdali kněžím a část spálili na oltáři Bohu). Při ní vyznávali svůj hřích a na znamení odpuštění odevzdali Bohu oběť (bohatší ovci či býka, chudší třeba jen holoubě). Boží odpuštění se však nikdy nedalo koupit ani zaplatit ani vykoupit. Vždycky to bylo výsostné Boží rozhodnutí a milost. Ale člověk potřebuje být ujištěn, že mu bylo skutečně odpuštěno a uvědomit si také rozsah svého provinění. Právě tomu sloužila oběť. Byla to smlouva míru, kterou Bůh lidem potvrzoval své odpuštění a milost. Nebyl to člověk, který si Boha „koupil“ svou obětí. Byl to Bůh, který se rozhodl takovou obětí přijmout – i když, jak trefně praví prorok, Bohu jako stvořiteli patří i ta oběť a dává ji vlastně ze svého. Člověk sám nemá Bohu ve skutečnosti co dát.

Především v tomto smyslu má smysl mluvit o Kristově zástupné oběti. Ježíš neumírá proto, aby nám Bůh mohl odpustit. Je však připraven zemřít z lásky k nám, aby jeho víra a láska k hříšníkům mohla být Bohem potvrzena a smrt navždy přemožena. Nebyla to oběť, kterou by musel dát Bůh sám sobě, ani výkupné, které by mu za nás musel zaplatit Ježíš. Byla to nespravedlivá a krutá smrt člověka, které dal Bůh smysl tím, že ji přijal jako oběť, kterou byl zahlazen náš hřích. Neučinil to kvůli sobě, aby nám mohl odpustit. Přijal ji jako oběť kvůli nám – aby se naše odpuštění a vykoupení z hříchu stalo stejně nezpochybnitelnou skutečností jako Kristova smrt a kříž.

Protože však věříme, že v člověku Ježíši Kristu byl mezi námi přítomen sám Bůh, je současně možno mluvit i tom, že se Bůh v Kristu za nás a pro nás obětoval a daroval nám tak své spasení. Všechny tyto složité úvahy mají podtrhnout jediné – naše spása je dar a dílo Boží a člověk ho může a má přijmout s pokorou a vděčností. Nic víc, nic méně.

Kristova zástupná oběť tedy mluví o významu Kristovy smrti - nikoli o její příčině. Kdo tomu rozumí, může dál věřit jako dosud a používat biblické výrazy a liturgické obraty, na které je zvyklý. Kdo však těmto obrazům nerozumí, koho masivní představa o krvi, kterou muselo být zapláceno za naše spasení, pohoršuje a od víry odrazuje, ten může dát tyto představy do závorky a soustředit se na jiné, jemu bližší důrazy evangelia. To, na čem se však shodneme, je Boží láska a milost, z které smíme žít, ačkoli si ji ničím nezasloužíme.

Jiří Gruber

přečetli jsme

Svoboda nedostal od církvi jednoznačnou odpověď

Uzavřít smlouvy státu s jednotlivými církvemi, vypracovat dobrý církevní zákon, ale i nejednoznačná podpora česko-vatikánské smlouvě, taková byla odpověď církevních představitelů, které si včera pozval vicepremiér a ministr zahraničí a předseda KDU-ČSL Cyril Svoboda do Černínského paláce. Ten chtěl především vědět, jaký postoj zaujímají církve k dosud neratifikované vatikánské smlouvě. „O tom se ještě musí debatovat, vůbec není jisté, jak dál,“ řekl po schůzce Svoboda, který na toto jednání pozval i Právo. Problém však je, že jiné registrované církve v Česku nemají na rozdíl od katolíků za sebou Vatikán, takže by nešlo o mezistátní smlouvu, která podle novely ústavy má vyšší váhu než český právní řád. Nekatolické církve by se po případné ratifikaci dohody s Vatikánem nebránily uzavření smlouvy. Nechápou však, proč by stát měl s nimi uzavírat pouze „politickou“ dohodu nižšího řádu. Vatikánská smlouva podle nich povyšuje katolickou církev nad ostatní. Některé církve pocítují určitou nadřazenost z vatikánské smlouvy, jiné církve naopak míní, že smlouva dává minimální standard pro všechny církve. „A o to jde, aby nikdo nebyl diskriminován,“ připomenul Svoboda. Podle něj není jednotná vůle všech církví k uzavření dohody se státem. „Ani pro vatikánskou smlouvu nevyplývá jednotný postoj,“ prohlásil. Církev bratrská však podle svého zástupce Pavla Černého soudí, že smlouva s Vatikánem dává pojistky, které stát nemůže překročit. „Jde nám všem o lepší církevní zákon. Někdy s námi ministerstvo kultury jedná nátlakovými metodami,“ uvedl Černý. Synodní senior Českobratrské církve evangelické Pavel Smetana zase soudí, že ratifikace smlouvy s Vatikánem je psychologickým traumatem a nezvýhodňuje katolickou církev, přestože některé církve se toho obávají. Jak Právu řekl, nabytý prý z některých vystoupení dojmu, že se má katolická církev pro zachování církevní rovnosti vzdát vatikánské smlouvy. Přítomný kardinál Miroslav Vlk k výhradám o privilegovanosti katolické církve uvedl, že je to stejné jako v Poslanecké sněmovně. „Je to otázka naprosté neinformovanosti,“ řekl včera Právu. Podle něj privilegium může být něco, co někomu dává něco extra a diskriminace je něco, co někomu ubíráme. „Ve vatikánské smlouvě se ale nedá něco upírat ostatním církvím, když nemají mezinárodní dimenzi,“ dodal Vlk pro Právo. Podle něj se žádná privilegia katolické církvi nedávají nad rámec ústavního pořádku ČR. Patriarcha Československé církve husitské Jan Schwarz Právu řekl, že jsou pro uzavření smlouvy státu s církví, neboť by to byl pro ni signál, že stát považuje každou církev za svého partnera. Smlouva ale musí obsahovat stejné podmínky jako vatikánská smlouva.

Jitka Gotzová, Právo 23. 10. 2003, vybral Jiří Gruber

Rozhovor s Evou Henychovou

... Věřím, že Bůh existuje. Myslím, že každý člověk má ve svém nitru prostor, do kterého potřebuje Boha jakoby dosadit. Aby byl spokojený a šťastný. Musí tam mít svého partnera, práci, a k tomu Boha, aby byl kompletní. Spousta lidí trpí tím, že ten prostor je prázdný. Jsou nešťastní, neuspokojení, nenaplnění. Strkají do něj, co tam nepatří - drogy, peníze, slávu. Mám ho v sobě taky a potřebovala jsem ho naplnit něčím správným. Nikdy mě neuspokojoval konzum, představa

života, který nějak prožiju, umřu a pak nebude nic. Hledala jsem, a našla Boha. Zasadila jsem ho do své zahrádky a můj život neuvěřitelným způsobem rozkvetl...

Eva Henychová - Zpěvačka na okraji - Xantypa (listopad 2000), vybral J.Franců

Kříž a hvězda poprvé spolu

Mezinárodní červený kříž (MČK) a izraelská obdoba této organizace Magen David adom (MDA) začaly poprvé za dobu své existence komunikovat. Magen David adom byl totiž dosud jedinou organizací na světě poskytující první pomoc, jež nebyla členem Mezinárodní ligy společnosti Červeného kříže. Proč? Magen David (Davidova hvězda) nebyla na rozdíl od křesťanského červeného kříže a muslimského červeného půlměsíce a červeného lva a slunce uznána jako symbol, který by mohl v této mezinárodní organizaci figurovat. Zástupci MČK a MDA nyní podepsali v Tel Avivu smlouvu o vzájemné kooperaci. „Je to opravdu historická chvíle,“ komentoval tento krok předseda administrativní rady MDA Jonathan Gur.

ROŠ CHODEŠ 11/2003, vybrala Eva Šimková

O Jásiru Arafatovi

„Souhlasí to? Média vytýkají Izraeli, že odepírá Jásiru Arafatovi právo na pobyt v Jeruzalémě, ačkoliv se tam narodil.“

Jásir Arafat se nenarodil v Jeruzalémě, ale v roce 1929 v Káhiře. Jeho pravé jméno zní Rahman Abd-el Rauf Arafat al-Kudwa al Husseini. Studoval na technice v Káhiře a byl studentským vůdcem v pásmu Gazy, patřícím tehdy pod egyptskou správu. V roce 1956 bojoval v egyptské armádě proti Izraeli jako odborník na výbušniny a potom odešel jako stavební inženýr do Kuvajtu. V roce 1969 se vrátil zpět do Gazy, založil Organizaci pro osvobození Palestiny (OOP) a přestěhoval se do Jordánska, kde začal s terorem OOP proti jordánským hostitelům, až byl v „Černém září“ jordánským králem Husseinem vyhnán do Libanonu, kde Arafatova OOP velmi brzy zosnovala občanskou válku (1975–1982). V roce 1994 obdržel Arafat Nobelovu cenu míru.

Tato data jsou přístupná všem médiím a je s podivem, že ta přinášejí takové falešné a Izraeli nepřátelské články a hlášení.

Nachrichten aus Israel, čís.302, říjen 2003, vybral a přeložil Blahoslav Šimek

anketa

Která biblická postava mě nejvíce zaujala a čím

Zaujaly mě dvě biblické postavy – Adam a Eva. Kdyby totiž nesnědli zakázané ovoce, tak by jsme tu nebyli.

Zaujal mě Pavel. Líbí se mi, že ačkoli seděl v žaláři a byl bez viny, nenadával vládě, kdežto já bych to nedokázal.

Zaujala mě postava z bible jménem Ježíš svou odvážností před svým ukřižováním. Věděl, že půjde na kříž a on tam šel i přesto, že ho zesměšnili ostnatou korunou. Já bych tak odvážný nebyl.

Zaujal mě Josef. Měl spoustu bratrů, miloval je a byli pohromadě. Já mám rád velkou rodinu, ve které panuje smích a pohlázení. Jeho bratři ho zradili kvůli největší blbosti, co může být, ale on díky Bohu přežil. Líbí se mi, že jim dokázal odpustit takovou křivdu. Chtěl bych umět odpouštět a naučit odpouštět i své děti. Ale ještě jsem to nedokázal odpustit všem, co mi ublížili. Víم však, že i já jsem ublížil, tak mi odpusťte.

Líbí se mi David, jak zabil Goliáše. Sice bych nechtěl vraždit, ale byl to svalovec, aspoň na obrázku v bibli. Tak bych chtěl vypadat já a chtěl bych umět házet prakem a chtěl bych umět se taky tak starat o ovce. Prostě byl nejlepší.

Růt mě zaujala svou oddaností k tchyni Noemi. Neopustila ji ani při cestě do její země, kde ji čekal trpký úděl. Chtěla bych být oddaná a hlavně vytrvalá jako Růt, když pomáhala Noemi.

Daniel je fakt zajímavá postava. Třeba já bych se mu chtěla podobat. Asi každý by se mu chtěl podobat. On na Boha nezapomněl ani když mu nabízeli vysoký postavení, ani když měl na mále. Modlil se k němu a pořád mu věřil a doufal v jeho pomoc. To já bych to teda fakt nevydržela. Chtěla bych se mu podobat v jeho pevné víře, ale nechtěla bych se dostat do podobný situace.

Ester se dokázala postavit za svůj lid, i když ji to mohlo stát život. Chtěla bych se taky umět postavit za Boha v každém případě, ale vždy to nejde.

Z Bible mě zaujala postava Noeho. Dokázal postavit loď i navzdory posměchu druhých. Se všemi zvířaty přečkal povodeň a pak je i svou rodinu vylodil na pevnině. Chtěla bych být jako on, dokázal poslechnout Boha, i když si z něj ostatní dělali legraci. Chtěla bych mít taky tolik odvahy a něco v životě dokázat.

Zaujala mě jedna holka, která na půdě schovávala nějaký dva proroky, aby jim zachránila život. Jmenovala se Rachab. Je to, jako kdyby za 2. světový války schovávala Židy. Líbí se mi její odvaha, v tom bych chtěl být jako ona.

Zaujal mě král David. Není to žádný bezchybný boží posel. Dělá normální lidské chyby jako každý jiný. Aby se dostal na trůn, musel za to bojovat. Jako mladý velitel byl velký přítel s Jonatanem a i s ním se musel rozejít. Nebyl ani tak chytrý jako Šalamoun, ale měl to v životě mnohem těžší než Šalamoun.

Job – i když byl nešťastný, pořád věřil a nezlořečil. Chtěl bych být tak věrný jako on.

Chtěl bych být jako Jozue, protože jednou na Blažkově jsme každý byl nějaká postava z Bible a já jsem byl Jozue, taky proto, že má dobrý jméno. Ještě se mně líbí, že vydržel pochodovat 7 dlouhých dnů a 7 dlouhých, temných, studených nocí. Tím, že se naučil hrát na trumpetu, porazil Jericho.

Královna Ester, protože byla schopna v důležitých chvílích dělat to, co bylo potřeba. Nezapomněla na svoje lidi, přitom dokázala zůstat citlivá a pokorná. Navíc je na ní hezký, že nečeká, až Bůh obměkčí srdce jejího manžela, ale jde a udělá to sama úplně normálním způsobem. Prostě se hezky oblékla. Taková schopná manželka.

Zaujal mě Josef, že nezavrhl své bratry, když ho prodali do Egypta. Chtěl bych taky umět tak odpouštět.

Mojžíš mě zaujal svým kontaktem s Bohem, jak s ním dokázal hovořit. Líbí se mi také jak věřil a jak se srovnával s boží přítomností. Nejvíce se mi líbí příběh o vyvedení z Egypta, kdy dokázal s pomocí boží přítomnosti vyvést takovou masu lidí, kteří už moc nevěřili, že se dostanou z područí egyptských vládců a dovedl židovský lid do zaslíbené země.

Zaujal mě Mojžíš, protože si ho vyvolil Bůh, aby skrze něj promlouval k lidu. Mojžíš ho následoval a vedl svůj lid až do země zaslíbené.

Odpovídali konfirmandi z Brna a Klobouk.

Poděkování

Redakční rada Setkávání děkuje všem čtenářům za přízeň, shovívavost a pochopení některých nedostatků a vlnivých se chybiček. Také srdečně děkujeme těm, kteří se jakkoli vyjádřili k obsahu časopisu a zejména těm, kteří do něho přispěli. Za vaše příspěvky jsme vděční a jen si přejeme, aby jich v příštím roce bylo více.

bylo

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci...

Cantate Domino - tak je pojmenován pěvecký sbor, o němž se na těchto stránkách občas píše, občas jej slyšíte při bohoslužbách - pěvecký sbor dvou brněnských evangelických sborů, který se právě dožívá deseti let.

Do sboru přicházejí nadšenci, kteří mají nějaký vztah k hudbě, většinou znají noty a rádi zpívají. Hlavně však ti, kdo jsou ochotni věnovat jeden večer v týdnu zkoušení, udělat si čas na každoroční soustředění a samozřejmě vystoupení, podřídít se určité kázni, bez které by sbor nemohl fungovat. Odměnou, bohatou odměnou za naši práci a kázeň je velická radost ze zpívání a také společenství, které se ve sboru vytvořilo. Sbor je kolektiv, kde záleží na každém naprosto stejně, kde nikdo nesmí vyčnívat či vynikat, jeden se musí přizpůsobit druhému. To se daří a jsme za to vděční.

Při našich výjezdech poznáváme nové sbory, nové bratry a sestry, a protože nás poslední dobou doprovází pan farář Gruber, který v hostitelských sborech káže, navázané kontakty se sbory se stávají trvalejšími. Tak tomu bylo v případě luterských sborů v Bratislavě-Petržalce či Karvině, jejichž členové už nám návštěvu oplatili.

Fungujeme už neuvěřitelných 10 let, za tu dobu prošlo sborem na 80 členů - jedni museli odejít pro nějakou novou životní situaci, nové povinnosti, při změně bydliště. Jiní zase přišli. Dnes nás zpívá kolem třiceti pěti, lidé různého věku od patnáctiletých, přes střední věk, až po sedmdesátníky. Většinou jsme evangelíci, máme však mezi sebou dvě mladé sopránky katoličky, kterých si velmi považujeme. Fungujeme také díky podpoře obou evangelických sborů a našich nejbližších doma, kteří nás pro zpívání „uvolňují“. Hlavně však fungujeme díky oběma dirigentům, kteří se v průběhu deseti let v Cantate Domino vystřídali. Poslední dva roky je naším dirigentem ing. Libor Nykodým. Absolvovali jsme s ním krásné zájezdy do Vidně, Karvině, Očově na Slovensku, zpívali jsme pod jeho vedením také v Myslibořicích a Proseči, mnohokrát při bohoslužbách v obou brněnských sborech. Vybírá pro sbor zajímavé skladby a pilně s námi každý pátek nacvičuje.

Při takovém kulatém výročí se chceme podívat do historie sboru, do jeho začátků. O tom nejvíce ví naše první dirigentka Mgr. Lydie Pospíšilová.

Co tě přivedlo na myšlenku utvořit pěvecký sbor?

Často jsem vzpomínala na svoje dětství a mládí, které jsem prožila v Lanškrouně. A lanškrounský sbor byl znám tím, že se tam zpívalo a muzicírovalo. Jeden čas jsem působila ve třech pěveckých sborech najednou - ve sboru dětí, mládeže a dospělých. Veškerá slavnostnější shromáždění se samozřejmě „ozdobovala“ zpěvem a my děti jsme si velice považovaly, že můžeme zpívat s dospělými.

Když se nám dcera provdala do ciziny a v Blahoslavově domě, kam jsme s celou rodinou patřili, se nám velmi stýskalo, tak jsme, na moje přání, začali chodit do prvního brněnského sboru, kam patřila rodina mého bratra, a od tohoto kroku už nebylo daleko k tomu, abychom se pokusili založit pěvecký sbor. Abych pravdu řekla, chtěla jsem zpívat, ne dirigovat. Ale na první zkoušce, kterou jsme vyhlásili, se zjistilo, že vlastně nemáme dirigenta a bylo mi trapné poslat potencionální zájemce o

sborový zpěv domů. A tak jsem se vlastně stala dirigentkou. Původní záměr byl ale takový, že „si zazpíváme“ vždycky jenom na Vánoce. Jenže zpívání působilo takové potěšení nám i posluchačům, že jsme začali zkoušet celoročně.

Kdy a kde bylo první zpívání?

S nácvikem jsme začali v říjnu 1993. Přesné datum neznám, ale poprvé jsme vystupovali na dětské vánoční slavnosti v Betlémském kostele 19. prosince 1993 s písní Když se Pán Ježíš narodil a potom hned na Štědrý den se dvěma dalšími písněmi. Kolik zpěváků poprvé zpívalo, také nevím. Bude to asi stejný počet jako na Štědrý den, kdy nás bylo 23.

Kde probíhal nácvik zpěvu?

No to je také zajímavé. Chtěli jsme zpívat, a na faře nebyl klavír. Nacvičovali jsme tedy ve třídě Evangelické akademie u starického křídla. Proto jsme iniciovali účelovou sbírku na koupi klavíru, do které také někteří zpěváci svým darem přispěli.

Kde všude pěvecký sbor vystupoval?

V průběhu osmi let, kdy jsem dirigovala, jsme měli přesně 60 vystoupení. Kromě vánočních a velikonočních svátků to byly konfirmace, instalace obou kazatelů a naopak rozloučení s farářem Pavlem Kalusem, několik křtů, znovuotevření Červeného kostela, slavnostní shromáždění ke 100. výročí postavení Betlémského kostela, zpívání při přenosech televize a rozhlasu a také zpívání v sousedních sborech a na zájezdech. Navštívili jsme Husovice, Blahoslavův dům, Basilej, Eschenau, Lanškroun, Políčku, Jimramov, Silůvky, Újezd/Rychmanov, Bratislavu, kostel sv. Augustina v Brně, Klobouky u Brna, Humpolec - festival Vysočiny, Myslibořice, Kralice, Třebíč, Krabčice a Krounu. Zpočátku jsme zpívali několik písní odděleně, ale postupem času se vy-krytalizovalo pásmo písní proložených průvodním slovem, které skvěle vytvářela a také přednášela Ester Marková. Poprvé jsme s pásmem jeli - jak jinak než do Lanškrouna.

Co všechno souvisí s prací dirigenta?

Nejtěžší je podle mě shánění notového materiálu a potom výběr skladeb. Máme to, jak já říkám, na rozdíl od bratří katolíků mnohem obtížnější. Oni si vybírají jenom která mše a její část se bude právě hodit. Ale co my - protestanti? Výběr sborů je velmi omezen. Trvala jsem na tom, abychom zpívali česky, protože jsem měla na mysli, aby naše zpívání nebylo koncertní číslo v rámci bohoslužeb, ale aby slova promlouvala k posluchačům. Proto jsme také zpívali v kostele vpředu, lidé se neustálým otáčením zbytečně nerozptylovali (tomu se zpěv z kůru nevyhne) a mohli v klidu naslouchat. (Kazatelna je také vpředu a farář nemluví za zády posluchačů). Samotný nácvik skladeb patří k té tvořivé části práce v pěveckém sboru. Měla jsem radost, když po letech jsme spolu se sborem už tak souzněli, že jsem si „mohla se zpěváky dělat, co jsem chtěla“ - to je, prosím, muzikantská hantýrka. Při této příležitosti ale musím také zmínit mého manžela a syna, kteří mi byli v mé práci, každý podle svého obdarování, velmi nápomocní.

Co ti dirigování dávalo?

Samozřejmě radost z prožitého „poblouznění hudbou“ a také uspokojení a věčnost, když náš zpěv promlouval a nacházel odezvu. Ale myslím, že teď, s odstupem času, už jasně vítězí to, o co jsem se „nepěvecky“ snažila a co snad zůstalo i „v mých“ zpěvácích. Totiž snaha o vytvoření společenství rodiny. A mým přáním bylo, abychom se, tak jako v rodině, mohli ve všedních, ale i vypjatých situacích spolectnout jeden na druhého. Do jaké míry se nám to povedlo, si každý může

zodpovědět sám. Vzpomínky na letní soustředění, jak jsme tomu honosně říkali, jsou nezapomenutelné. Totiž to, že se sjely celé rodiny, tedy i jejich nepěvecká část a že vedle sebe uměli být lidé různého věku, obdarování a zálib, doslova od nemluvnat až po sedmdesátileté, že jsme nebyli jenom vážní, ale zažili spolu i spoustu legrace, to jsou zážitky na celý život. Stejná atmosféra panovala na našich zájezdech, i když tam, samozřejmě, byla, aspoň u mě, určitá tréma a větší zodpovědnost. To že jsme byli spolu rádi, potvrzuje i fakt, že z naší iniciativy začaly na faře probíhat na Silvestra sborové večery. Roku 1995 přišlo neuvěřitelných 60 lidí.

Jak jsem už v první otázce odpověděla, událost v naší rodině vlastně zapříčinila to, že jsem začala dirigovat; stejně zase jiná smutná událost v širší rodině byla jedním z důvodů, že jsem dirigovat přestala. Přejí pěveckému sboru Cantate Domino, aby i nadále svým zpěvem přinášel radost a potěšení posluchačům a aby jeho zpěv dovedl promlouvat slovem i hudbou k lidským srdcím.

S Lydií Pospíšilovou hovořila Lída Marková.

Setkání mládeže Brněnského seniorátu Boskovice 2003

Ve dnech 31.10.–2.11. proběhla v Boskovicích školka mládeže (nejen) brněnského seniorátu. „Nejen“ dodávám proto, že se ji zúčastnili také lidé z jiných částí republiky. A já jsem jeden z nich, pocházím ze severovýchodních Čech, konkrétně ze Semonic, a bydlím v Jaroměři. Aby bylo ještě jasněji, tak v Brně studuji Střední školu pro knihkupce a nakladatelské pracovníky.

Letošní setkání bylo na téma Memento mori aneb o smrti.... Zahájilo ji přivítání předsedy SOMu Daniela Blažka, poté nastoupil Tomáš Grulich s úvodním zamyšlením. Měl to velice pěkně připravené. Položil nám základní otázky o smrti, abychom měli po celou dobu sjezdu o čem přemýšlet, objasnil trochu tajemný název Memento mori, totiž pamatuj na smrt. A protože mládežníci bývají po příjezdu na školku často rozjaření a veselí, že jsou na místě a mají kolem sebe tolik vrstevníků, tak se špatně soustředí na nějakou úvahu nebo čtení, a zvláště někteří extroverti s tím mají problém. Takže bylo dobré, že měl Tomáš svůj program krátký, vtipný a srozumitelný a to se mi moc líbilo.

Dále následovala společná hra na motivy televizního pořadu Kufr. Soutěž o batoh, v němž byl schován poklad, organizovala Daniela Ryšavá, její asistentka nám rozdala lístečky s různými obrázky a podle nich jsme se měli rozdělit do několika skupin. Já jsem byl ve skupince sluníček, kterou jsme potom přejmenovali na zoncny, (aby to bylo jako k tématu). Při prvním úkolu měl náš zástupce - Lukáš Maňák, vysvětlovat pojmy uvedené na papírcích. Lukáš si vedl velmi dobře a nakonec jsme také postoupili do druhého kola. V něm jsme určovali identitu předmětu denní potřeby, ale přece neznámému. Znovu jsme si vedli výtečně a „jeli dál“. Na řadě byla pantomima, jednotlivé pojmy měli předvádět vybraní zástupci skupiny. Pustil se do toho opět Lukáš Maňák s Jakubem Karáskem, ukázali svou schopnost se předvádět a opět jsme vyhráli. Ale aby ta soutěž byla napínavější, tak jednou rozhodoval i „kámen, nůžky, papír“. Pustil se do toho nikdo jiný než Lukáš Maňák a po hlasité radě Jakuba Karásky, aby dal kámen, tak Lukáš skutečně provedl a postoupili jsme. Při dalším úkolu jsme měli uhodnout, kde se v ležícím batohu nachází poklad. Daniela nám nabídla několik možností - kapes, kde by se mohl ukrývat. Toho se ujal Jakub Ryšavý, který ukázal na kapsu pro spacák, a

skutečně tam byl - balíček sušenek v černém obalu s nápisem Black Magic. Toť tematické ukončení této soutěže, ve které kdo chtěl, tak se do toho pustil a někdo se držel spíše v pozadí a bavil se nadšením a vtipy ostatních. Takže to bylo dobré a hlavně dobře připravené, nejen proto, že členové skupinek, které vypadly dříve, se mohli rozdělit k ostatním soutěžícím a nevypadli tak z tempa hry.

Po uvedené společné akci následoval film na přání, třiceti hlasy zvítězili Piráti z Karibiku. Byl to velice zajímavý a napínavý příběh, plný dramatických ale i vtipných scén (nenudili jsme se), mrtvol, chodících a bojujících kostlivců, ale i „normálních“ lidí. Takže se báječně hodil k tématu.

Potom jsme šli do tělocvičny, kde jsme se „ubytovali“ a někteří se šli podívat po Boskovicích a navštívit místa, kde si mohli popovídat a užít společné chvíle...

V sobotu ráno byla v kostele chutná snídaně. A pak ranní pobožnost, kterou měl katolický farář. Jeho zamyšlení bylo také velice vtipné a takové pravdivé, pověděl několik úžasných a povznášejících myšlenek.

Po tomto intelektuálním probuzení následovala přednáška prof. MUDr. Marty Munzarové, CSc. Paní doktorka povídala o eutanazii, hospicích, vztazích mezi pacienty, rodinnými příslušníky a lékaři a také o svých bohatých zkušenostech z praxe. Její přednáška byla velice zajímavá, protože mluvila o aktuálních věcech a problémech, vkládala do toho zajímavé příběhy a osvětlila některé nejasné věci. Také mluvila dostatečně nahlas a většinou jí bylo rozumět. Prostě paráda.

Dále následovaly dílny, měli jsme na vybranou, zda chceme debatovat, malovat či skládat básně. Já jsem si vybral diskusní kroužek. S farářem ze Svitav Danielem Freitingrem jsme si povídali o trestu smrti. Nejdříve jsme se představili a potom prozradili, zda souhlasíme s tímto trestem, či nikoliv. A rozdělili jsme se podle toho do skupinek. Největší část tvořili odpůrci trestu, dost bylo i nevyhraněných osob a zbytek (asi dva lidé) byli pro. Pak jsme měli ty druhé přesvědčovat a „přetahovat“ do svých skupin, tedy argumentovat, proč ano a proč ne. Nakonec to dopadlo podle očekávání. U přívrženců zůstal v podstatě jediný člověk, který si ale občas protřečil. Každopádně má každý člověk právo na vlastní názor, tudíž je dobré o takových věcech diskutovat. Což se povedlo.

Malířská skupina „nafotila“ scény nejen o souboji Davida a Goliáše. Vskutku se na tom „vyřádili“ a po pozdější prezentaci byla jejich práce náležitě oceněna.

Pisálci předvedli vtipnou scénku, kde si dva lidé povídali o všem možném. I to se nám líbilo.

Součástí školky byl také oběd. Šli jsme do krásného pensionu, respektive restaurace, kde jsme byli skvěle pohoštěni v pěkném prostředí.

Po nasycení našich těl jsme šli sytit duše, před námi byla panelová diskuse. Ve středu našich otázek byla paní doktorka Munzarová, po její pravici seděl farář z Boskovic Marek Zikmund a po její levici jedna mládežnice studující Vyšší odbornou školu teologicko-sociální. Dostávali zajímavé otázky nejen o smrti a jejich odpovědi byly možná ještě zajímavější. Jenom zástupkyně mládeže se příliš neprojevila.

Když byl vyčerpán čas pro tuto formu diskuse, tak jsme si mohli vybrat, zda chceme hrát fotbal či volejbal, nebo hrát hru „Když ti smrt dejchá na záda aneb Malé přežití 2003“, případně jít na prohlídku židovského města. Já jsem si tedy vybral židovské město a byl jsem spokojen. Paní průvodkyně nám hlavně povídala o židovských zvyklostech, tradicích a svátcích. Bylo to nesmírně zajímavé. Někteří zájemci se šli ještě podívat na hřbitov.

Spalovač mrtvol, český film s Rudolfem Hrušínským v hlavní roli, jenž nám byl též nabídnut, byl sice černobílý, ale o to působivější a takový tajemnější, ale nebyl nezajímavý a nabízel jeden z dalších pohledů na smrt a život po ní.

Potom byla večere, výborná a v takovém rodinném prostředí v místnosti nad bohoslužebnými prostorami.

Po jídle nám Ondra Svoboda pomoci počítače a přehrávače (kterým byly promítány všechny filmy) „ukázal“ fotografie z minulé školky a ze sjezdu (nejen) evangelické mládeže na Vsetíně.

A pak jsme šli na koncert. Na pódiu hrála nejdříve skupina Hřbitov snů, vedená evangelickým farářem ze Sněžného Michalem Voglem. Hráli zhudebněné básně zejména Jiřího Ortena, ale také jednu písničku z Evangelického zpěvníku (334). Bylo to moc pěkné. Líbilo se mi spojení zvuku flétny a baskytar. Také jejich zpěv se moc pěkně poslouchal. Po nich nastoupila skupina Popřechodu, měla více členů a hudebních nástrojů a sál tak roztančila skoro až do varu. Takže pozdější deštík po východu z domu, kde koncert probíhal, byl sice nepříjemný, ale zchladil některé roztančené mládežníky.

V neděli ráno byly po vydatné snídani bohoslužby s večerí Páně v kostele. Kázal Dan Freitinger. Mluvil pěkně, srozumitelně, nahlas, shrnul téma setkání a nejvýraznější myšlenky o smrti. Po tomto duchovním opojení jsme se rozloučili před kostelem v kruhu, do kříže jsme spojili své ruce se sousedy a zazpívali píseň „Dál přece nejdem sami“. Byla to asi nejdokjemnější chvíle našeho společného setkání.

Potom jsme šli v menších či větších skupinkách na oběd do „našeho“ penzionu.

Tímto jsme završili - myslím, že velmi úspěšné - společné setkání mládeže, kterou spojuje přítomnost či minulost v brněnském seniorátu. Když to shrnu dohromady, tak to byla nejlepší školka, které jsem se na tomto jihomoravském území účastnil. Všechno bylo perfektní, zvlášť koncert byl skvělý a také přednáška a filmy. Opravdu se mi tam moc líbilo.

Jan Hrudka

10. výročí brněnské Diakonie

Týden v polovině října byl pro Diakonii ČCE, středisko v Brně, výjimečný. Připomínali jsme si 10 let od jeho založení a přiblížili jsme práci Diakonie široké veřejnosti. Ve středu 15. října proběhl v sídle střediska v Hrnčířské 27 za plného provozu den otevřených dveří. Příležitosti shlédnout prostory a práci s klienty využilo téměř 80 návštěvníků a to i z řad odborníků pracujících v sociální a zdravotní profesi. Velký zájem byl i o různé výrobky klientů. Ve čtvrtek 16. října ve dvě hodiny odpoledne se v Blahoslavově domě konala oslava, na níž promluvili zástupci Diakonie ČCE, synodní rady, kraje, města a ředitelé tří významných nestátních neziskových organizací spolupracujících s naším střediskem. Po nich vystoupily se svým příspěvkem 2 uživatelky služeb, které hovořily o tom, co pro ně pomoc Diakonie znamená. K nim se připojili i klienti centra denních služeb - Domovinky, kteří také připravili krátký kulturní program. Den byl zakončen jistě příjemným hudebním zážitkem pro přítomné - koncertem písničkářky Máši Kubátové a skupiny Cimbeline. Slavnostní den byl bohatý nejen svým programem, ale také plný setkání a rozhovorů u dobrého jídla a pití. Týden s Diakonií uzavřely v kostele v Blahoslavově domě bohoslužby, které byly mnohonásobně radostné. Mohli jsme být při nich

svědky konfirmace dvou mladých sester, slyšet Slovo Boží, písně sboru Cantate Domino a účastnit se večere Páně.

Při této příležitosti bych chtěla připomenout dvě skutečnosti důležité pro naše středisko a pro mě obzvlášť. Tedy za prvé: Diakonie ČCE jakožto organizace zřízená církví se řídí Řádem diakonické práce Českobratrské církve evangelické. Podle něho jsou diakonická střediska řízena a spravována orgánem – představenstvem. Od svých kolegů ředitelů často slyším nářky nad tím, že členové představenstva berou svou funkci formálně, s ředitelem nespolupracují, někde dokonce dochází ke konfliktům. Jsem ráda, že představenstvo brněnského střediska tvoří členové všech čtyř evangelických sborů, sestry a bratři, kteří berou Diakonii jako součást práce církve, kteří podle svých možností skutečně pracují a středisko, tedy i já, v nich máme partnery ochotné k aktivní spolupráci a pomoci. Děkuji bratru ing. Josefu Prudkému, který stál u vzniku Diakonie v Brně, věnoval středisku mnoho svého času, jedno období vedl ekonomiku střediska. Přichází pravidelně na středeční bohoslužby, tak že klienti i pracovníci znají předsedu představenstva osobně. Spolu připravujeme schůze představenstva a prožíváme radostné i neradostné chvíle. Ty druhé se týkají především zajištění chybějících financí na provoz střediska. Děkuji členům představenstva nejen jménem svým, ale i jménem pracovníků a uživatelů našich služeb za jejich dobrovolnou práci a čas, který našemu středisku věnují.

To druhé, o čem bych se chtěla zmínit, vychází opět z uvedeného řádu. Každé středisko Diakonie ČCE má mít podepsanou s některým sborem naši církev dohodu o spolupráci, většinou to bývá se sborem, na jehož území středisko působí. Také ji střediska podepsanou mají, neboť to řád ukládá. Diakonie v Brně však má velkou výsadu. Tato dohoda není formální, ale je naplňována. Je to díky vstřícnosti členů farního sboru Brno II, díky staršovstvu, díky pracovníkům farní kanceláře, sestrám křesťanské služby, členům představenstva z tohoto sboru a brněnským kazatelům, kteří zde konají bohoslužby. Dokladem spolupráce sboru Brno II a střediska Diakonie v Brně jsou i oslavy 10. výročí, které v jeho prostorách mohly probíhat. Připomínám to proto, že není samozřejmostí, aby farní sbor tak ochotně a vstřícně přijímal a prezentoval práci Diakonie.

A tak upřímně děkuji sestrám a bratrům za to, že Diakonie ČCE – středisko v Brně našlo ve sboru Brno II své skutečné zázemí. Velmi si toho vážíme.

Zároveň děkuji sestrám a bratrům i z ostatních brněnských sborů, kteří na práci střediska v Brně myslí a podporují ji. Ať ve svých modlitbách, finančně, nebo jinou formou.

Pánu Bohu děkuji za to, že i přes nedokonalost a hříšnost nás lidí se k práci Diakonie v Brně přiznává. Každý den, když vstupují do domu Hrnčířská 27, si to uvědomuji.

Eliška Soběslavská

domáci pobožnost

Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.

Kol 3,12-15

Zase nám bude někdo říkat, jací bychom měli být a co bychom měli dělat?

Apoštol Pavel je náročný. Někdy přísný a tvrdý. Ale tady začíná nejprve oslovením, které staví všechna následující napomenutí a rady do nového světla.

Vyvolení Boží, svatí a milovaní. Když nás někdo takhle osloví, docela vážně a něžně, pak přece není těžké naslouchat, co přijde dál. Slyšíme, že někomu patříme. Sám Bůh si nás vybral, vyvolil nás, protože nás miluje. Jsme pro něj vzácní, máme před ním svou důstojnost. Záleží mu na tom, jak spolu žijeme, chce nás vést k dobrému.

Pak už nejsou napomenutí a rady nepříjemnou povinností. Ale milující Bůh nabízí svým milovaným dětem možnosti pro život. Jak žít, aby prostor měla láska.

Oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Oblecte. Stojíme ráno před skříní a přemýšlíme, co na sebe. Rozhodujeme se podle toho, kam jdeme, jaký máme úkol, jakou práci. Oblečení je výbava do světa, mezi lidi. Uspadňuje nebo ztěžuje komunikaci a soužití. Jdeme mezi lidi a můžeme na sebe navléci cokoli. Naštvanost na všechny a na všechno. Útočnost. Prezíravost. Všeljaké masky, hadry, kterými přikrýváme svoji bezbrannost. Zahalujeme svůj strach, nejistotu, pocit, že nedostačujeme všem nárokům, které se na nás valí.

Pavel nabízí jiné oblečení. Jste milovaní, vyvolení, a proto svatí. Je tady oblečení jiného druhu. Je možné ho užít a vyjít v něm mezi lidi. Jakoby vytahoval ze skříně různé kusy oděvů:

Je tu soucitné srdce, které vnímá nouzi druhého člověka. Laskavost, jež zrcadlí nekonečnou Boží laskavost a dobrotu k nám. Skromnost a pokora. Ne pocit, že k ničemu nejsem a ostatním nesahám ani po kotníky. Ale pokora jako respekt a bázeň před Pánem Bohem i lidmi. Co bychom si bez jejich lásky v tomto světě počali? A nakonec trpělivost. Jinak velkodušnost nebo dlouhodechost. Potřebujeme velké srdce a dlouhý dech, abychom mohli vyjít mezi lidi. A ostatní je potřebují také, aby zase vyšli s námi.

Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Pavel realisticky ví, že často máme cosi jeden proti druhému. Ale možná je to také dobré znamení, že žijeme a vyvíjíme se, máme své postoje, hledáme, co je dobré. Přitom se někdy střetneme. Ale je tu další krok v tomto růstu. Odpouštět. A ne jednou, odpuštění je trvalý proces. I k tomu je nám potřebí dlouhodechosti a vytrvalosti, protože to nejde náhle a rychle.

Proč to můžeme dělat? Protože nejprve Pán odpustil nám. On nám má přece mnohem víc co odpouštět než my jeden druhému. Co všechno my nepřiznáme mnohdy ani sami sobě, natož druhým. On ví, co všechno touží po odpuštění a narovnání, a odpustil. Proč bychom potom neodpustili také? Vždyť je to radost! Když my už svoje viny nemusíme vláčet, proč bychom měli chtít po druhých, aby je vláčeli oni?

Odpuštění není lhostejnost vůči zlu. Se zlem se nesmířujeme. Ale odpouštějme, zatahujeme do svých vztahů lásku a ona to zlé zažene sama.

Především mějte lásku. To je ten základ, který umožní oblékat laskavost a soucit a dá sílu k odpuštění. Bez lásky není nic. Cokoli se děje bez lásky, sklouzává k zákonictví, moralismu, tvrdosti. Bůh k nám přistupuje s láskou, ne s tvrdým a náročivým zákonem. I my tak můžeme přistoupit jeden k druhému. Jistě nejde milovat všechny lidi jako své nejbližší. Ale co můžeme vždycky a nezávisle na citech - přát druhému dobré věci, a ne zlé. Vidět druhého jako sobě rovného a Bohem stejně milovaného. To je láska. Solidarita těch, kdo jsou na tom před Bohem stejně.

Láska spojuje k dokonalosti. Poutá dohromady to, co dřív bylo rozděleno. Je jako pásek, opasek, který oblékneme na svůj oděv. Opasek z lásky ho drží pohromadě. Pak je to oblečení dokonalé. Ne navždy bezchybné. Ale spojené láskou k plnosti, k celosti. Bez lásky to není celé, bez lásky se to rozpadne.

Ve vašem srdci ať vládne mír Kristův. Ať Kristův pokoj je rozhodčím ve vašem srdci a myšlení. Ať tam ty naše těžké zápasy neodpiskává malomyslnost ani závist, pýcha ani zloba. Ať v nás rozhoduje pokoj, který narovnává všechno křivé a napravuje rozbité.

A buďte vděční. Už cítíme, že to není protivné připomenutí, jako když odcházíte z domova a někdo za vámi volá „a chovej se slušně“. K vděčnosti nás nikdo nemůže přinutit. Vděčnost roste sama z poznání, jak věci jsou. Je to radost, údiv, volání, hle, jaké se dějí zázraky! Žijeme! Pán Bůh chtěl, abychom na světě měli svoje místo. Přidal nám další den, miluje nás, záleží mu na nás. Žijeme s lidmi, které máme rádi. Co bychom bez nich byli? Sami máme rádi, hledáme, nacházíme, poznáváme nové věci. Možná tušíme, že už mnoho času nemáme, možná se zdá, že je před námi dlouhý život. To není v našich rukou. Ale přesto máme proč být vděční.

Kěž by Pavlova slova zněla hlasitě nad celým světem. Aby všichni a všude slyšeli, že láska a odpuštění není slabost. Že to je síla, která mění i věci, které se zdály nezměnitelné. Není to snadné. Milovat a odpouštět také bolí a potřebuje dlouhý dech. Ale je to možnost, kterou nabízí Bůh. Možnost, která vede k životu. Amen.

Hana Pfannová, farářka v Novém Městě na Moravě

ze sborů ČCE

Brno - Židenice,

Jílkova 74, tel. 548 538 108

Bohoslužby - v neděli v 9 hod.

Biblická hodina - čtvrtek 19.30 hod.

Děti - úterý 16 hod. a středa 16 hod.

Konfirmační cvičení - čtvrtek 17 hod.

Mládež - úterý 19 hod.

Blansko – bohoslužby: neděle 14 hod.

biblická hodina pro děti: pátek v 15 hod.

O vánočních svátcích bude:

Dětská vánoční slavnost - 21.12. v 9 hod.

Štědrovečerní bohoslužby - 24.12. v 15 hod.

Na Boží hod bohoslužby s VP v 9 hod.

v Blansku ve 14 hod.

Brno - Husovice,

Netušilova 26

tel. 545 212 420

Bohoslužby - v neděli v 9 hod.

Biblická hodina - čtvrtek 18 hod.

Děti - pondělí 18.15 hod.

Konfirmační cvičení - středa 19.30 hod.

Mládež - úterý 19 hod.

O Vánocích:

na Štědrý den 24.12. v 15 hod.

na Boží hod 25.12. v 9 hod.

společenská kronika

Brno I

1. 12.	Jaroslava Juráková	60 let
2. 12.	Božena Patočková	84 let
2. 12.	Věra Švandová	75 let
2. 12.	Jiří Švestka	50 let
8. 12.	Marie Horáková	70 let
8. 12.	Jan Koukal	30 let
10. 12.	Vilma Bačáková	91 let
12. 12.	Zdenka Chlupáčková	81 let
14. 12.	Blažena Šindelářová	70 let
17. 12.	Marek Makovský	20 let
18. 12.	Jan Pokorný	85 let
19. 12.	Jana Turčanová	40 let
19. 12.	Zdeňka Krivánková	83 let
23. 12.	Petra Nykodýmova	20 let
25. 12.	Zora Milušková	83 let
25. 12.	Zora Ondrová	83 let

Pokřtěna byla:

16. 11. Viktorie Brožová, nar. 2003

Oddáni byli:

18. 10. Jana Goldbachová a
Michal Slezák

Rozloučili jsme se:

29. 10. Blanka Ptáčková, nar. 1923
31. 10. Anna Otrřisalová, nar. 1913
31. 10. Jaroslav Šupka, nar. 1930
03. 11. Libuše Kynčlová, nar. 1919

Brno II

1. 12.	Emilie Slezáková	94 let
4. 12.	Štěpánka Češková	78 let
4. 12.	Miloslav Bartušek	76 let
5. 12.	Věra Smrčková	83 let
5. 12.	Jan Kacko	78 let
5. 12.	Jitka Kraflová	76 let
6. 12.	Alma Baťová	91 let
8. 12.	Josef Totušek	83 let
8. 12.	Ester Marková	70 let
11. 12.	PhDr. Blanka Pavlincová	79 let
15. 12.	Helena Majerová	93 let
15. 12.	Štěpánka Nechybová	91 let
17. 12.	Božena Suchá	79 let
18. 12.	Růžena Vojtíšková	79 let
19. 12.	Edita Svobodová	77 let
24. 12.	Lydie Bláhová	77 let
25. 12.	Kamila Nováková	79 let
26. 12.	Libuše Musílková	84 let
26. 12.	František Hembera	86 let
27. 12.	Marta Loskotová	82 let
27. 12.	Ján Studnica	78 let
28. 12.	Květa Kramářová	84 let
28. 12.	MUDr. Emil Mikyska	70 let
29. 12.	Věra Vondroušová	90 let
30. 12.	Ludmila Dobiášová	87 let
30. 12.	Vlasta Jiříčková	81 let
31. 12.	Jiří Klosowicz	78 let

bude

Křesťanské magazíny z Brna

ČT 1 neděle ve 14.40, repríza: středa 10. prosince 2003 ČT 2 v 5.00 a 14.55

V prvním prosincovém Křesťanském magazínu nejprve navštívíme několik dobrovolných spolupracovníků zlínské pobočky humanitární organizace Adra. Ta si letos v září připomněla 10 let svého trvání. Ve druhém příspěvku představíme Cecilskou hudební jednotu, která vznikla před 200 lety jako "Jednota svaté Cecílie ku pěstování hudby kostelní". Od té doby nepřetržitě působí v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí. V závěru magazínu zavítáme do francouzské Provence, kde v horách stojí mezi kamennými stavbami dřevěný pravoslavný kostel, a také zadáme další otázku naší Biblické soutěže. Pořadem provází Petra Oppeltová.

ČT 1 neděle 21. prosince odpoledne

Teen Challenge v Brně (doplněno rozhovorem s Davidem Wilkersonem)

Adopce na dálku - Indie (Charita Plzeň)

Zprávy z Vatikánu a katolického světa

Vánoční zamyšlení

Program klubu otevřených dveří

každý čtvrtek v 9.30, Opletalova 6

4.12. Sny na duchovní cestě - bratr farář Jiří Malý

11.12. Podivuhodný příběh rodiny Kočibovy

18.12. Co poslouchám, když jsem sama

Po Novém roce se bude klub konat 8. ledna 2004.

Adventní setkání se slovem a hudbou

Také letos v době adventní chceme pozvat do **Komenského kostela** širší veřejnost, všechny ty, kteří se v adventu chtějí zastavit a zamyslet nad jeho skutečným smyslem. Při nedělních bohoslužbách dne **14. prosince v 10 hodin** zazní adventní skladby pro soprán, violoncello a varhany v podání Hany a Jana Pospíšilových - oba jsou absolventy Vysoké školy múzických umění v Bratislavě - za varhanního doprovodu Mgr. Lydie Pospíšilové. Kázat bude bratr farář Jiří Gruber. Na Adventní setkání se Slovem a hudbou zveme vás a vaše přátele touto cestou, veřejnost pak prostřednictvím plakátků, inzerátu v brněnském kulturním měsíčníku KAM a křesťanské rozhlasové stanice Rádio Proglas.

Novoroční ekumenické bohoslužby na Petrově

Krásná novoroční setkání brněnských křesťanů v katedrále na Petrově mají i v příštím roce své pokračování. Bude se konat 1.ledna 2004 v 15 hodin. Bohoslužeb se pravidelně zúčastňují zástupci a duchovní většiny brněnských církví a my všichni jsme srdečně zváni. Je to výborná příležitost společně se modlit za lidi v tomto městě, jak jsme se zavázali při ekumenické bohoslužbě 22. 9. 2002 v modlitebně CB na Kounicově.

Obsah V. ročníku 2003

Úvodníky: *M. Baláš, M. Cahlik:* Jednička, aneb jak to začalo – 1, *L. Marková:* Dobrý den, milý čtenáři – 2, *B. Šimek:* Má ještě smysl půst pro křesťana? – 3, *M. Baláš:* Slovo úvodní – 4, *I. Oukropcová:* Často hledám... – 5, *J. Gruber:* Znamení jednoty, nebo rozdělení – 6, *J. Franců:* Létá je tady – 7, *J. Vítek:* Pozdě odpoledne – 8, *J. Gruber:* Čtete si v bibli – 9, *J. Gruber:* Poněkud neadventní zamyšlení – 10. **Ankety:** Co vám brání ve víře – 1, Čtení laiků při bohoslužbách – 4, Obrazy v kostele, Co vám dalo konfirmační cvičení? – 6, K anketě o obrazech – 7, Jak by se změnil můj život, kdybych nevěděl o Bohu – 8, Čtete si v bibli? – 9, Která biblická postava mne zaujala – 10. **Přečetli jsme za vás** 2, 3, 5, 7, 9, 10. **Domácí pobožnost:** *Pavel Kalus* – 1, *Olga Navrátilová* – 2, *Jana Gruberová* – 3, *Ctirad Novák* – 4, *Jiří Staněk* – 5, *Ulrich Kriesel* – 6, *Marta Židková* – 7, *Jaroslav Voříšek:* Moudré rozhodnutí – 8, *Jan Šimsa:* O přijímání cizinců – 9, *Hana Pfanňová* – 10. **Rozhovory:** *E. Šimková:* Všechno začalo konfirmací (M. Rozbořil) – 1, 2, Bůh krásu nepotřebuje, člověk ano (O. Oliva), *E. Šimková:* Bubeník pro spravedlnost (M. L. King) – 3, *E. Šimková:* Ni zisk, ni slávu (A. Ningerová) – 4, 5, *J. Zvelebil:* Vira vědu potřebuje (Petr Pokorný) – 9, *L. Marková:* Zpívejte Hospodinu píseň novou (Lydie Poslišilová) – 10. **Prameny víry:** *J. Gruber:* K citátům na vnitřní straně obálky – 1, *T. Halík:* Co je bez chvění, není pevné – 3, Žalm 104 – 3. **Biblické obrazy a rčení:** *J. Gruber:* Vlasy – 1, *J. Gruber:* Hůl – 3. **Otázky, kterých se nezabýváme:** *J. Gruber:* Jak k nám Bůh mluví? – 1. **Bylo:** *L. Marková:* Klub otevřených dveří zblízka, *L. Marková:* Benefiční adventní koncert v ČR, *D. Vtípilová:* Odpoledne křesťanské služby – 1, *Prosincové* soustředění v Kloboukách, *O. Malach:* Podobenství o deseti družičkách, *D. Sochorcová:* Taizé, *L. Marková:* Vánoce v Basileji – 2, *O. Sedláček:* Konfirmační soustředění ve Strměchách – 3, *M. Šubartová:* Světový den modliteb, *L. Marková:* Seniorátní presbyterní konference, *Popelářovi:* Dětský maskární bál – 4, *K. Marek:* Skautská neděle, *J. Vítek:* Lidi, pojďte se podívat, Setkání se Slovem a hudbou, Nešpory v ČR – 5, *J. Vítek, J. Kučera:* Výroční setkání skupiny Partnerství, *J. Prudký:* Dny diakonie, *E. Šimková:* Tryzna – 6, *O. Tydlitátová:* Basilejští znovu v Brně, *J. Franců:* Korejský sbor v ČR, *J. Gruber:* Loučení v EA – 7, *M. Hájková, L. Marková:* Pěvecký sbor Cantate Domino, *V. Popelářová:* Blažkov, jak má být, Výstava kreseb v ČR – 8, *sestry Matoulkovy:* Sjezd evangelické mládeže, *J. S. Šebesta:* Cantate Domino na Slovensku, *L. Hájek:* S bibli ve Znojme, *J. Vítek:* Když se k vám chystají hosté, Kavárnička je už deset let – 9, *J. Hrudka:* Setkání mládeže seniorátu, *E. Soběslavská:* Výročí brněnské diakonie, *E. Šimková:* Konečně jsme se dočkali (Vesnička SOS) – 10. **Bude:** 1, 2, 3, Slovo a hudba v ČR, Nešpory v ČR, Pašijový cyklus K. Rechlika, Pečovatelka roku 2002 – 4, 5, 6, 7, Sborový rozhovor – 8, 9, 10. **Z našich sborů:** Výsledky sbírek 2002 – 1, Změna je život – 2, Sborová statistika – 4, Soutěž na nové vybavení chrámu J. A. K., Svěšené hroby – 5, Adopce na dálku – 5, 8. **Dokumenty:** Z dopisu Synodní rady – 2, Prohlášení synodu ČCE o vztahu křesťanů k Židům – 3, *P. Smetana:* Citadela – 4. **Knihy:** *E. Šimková:* Dvakrát Miloš Rejchrt – 1, *M. Šimsa:* Černé sezóny – 5, *L. Hájek:* Jeden spravedlivý, *E. Šimková:* Chasidská vyprávění – 6, Karikatury Boha – 7. **Historie:** *B. Petřík:* Čriepky z dejín evanjelikov na Slovensku: 16. storočie – 1, 17. storočie – 5, 18. storočie – 7, 19. storočie – 8, 20. storočie – 9. **Sbory:** *V. Novosadová:* Rychmanov, ostrůvek evangeliků – 3, *L. Marková:* Dřevěný kostelík v Blansku – 6, *D. Navrátil:* Sbor v Klášteře nad Dědinou – 8. **Žili mezi námi:** *J. Pokorný:* Manželé Věra a Pavel Vášovi – 2, Za bratrem Emilem Stehlikem – 3, *J. Vítek:* Miroslav Heryán – 4, *J. Pokorný:* Jindřiška Wurmová – 5, *L. Bukáček:* Marie Rafajová – 7. **Koutek pro mládež** (M. Baláš): 1, Je dobré, že jsi – 2, Svět – 3, Apoštolské vyznání v praxi – 4, Žebřík – 5, 6, *D. Sochorcová:* Tábor u Lučice 2003 – 8, 9, 10. **Fotopříloha:** Vánoční besídka – 2, M. Rozbořil, Skautská neděle, Basilejští, Korejský sbor – 7, Konfirmace, Skautský tábor – 8.

Konečně jsme se dočkali

24. října odpoledne byla v Brně Medlánkách slavnostně uvedena do provozu třetí dětská SOS vesnička. Brňané o ni začali usilovat už v roce 1968, a to nejen svou štedrostí do sbírek pod vánočními stromy, ale i činorodým zájmem a aktivní pomocí. Vždyť na počátku 70. let minulého století byl pozemek nejen z darů občanů vykoupen, ale byly na něm postaveny i inženýrské sítě pro budoucí vesničku. Vše pak bylo zkonfiskováno v roce 1975 se zákazem Sdružení SOS dětských vesniček jako nežádoucí organizace. Bylo by to dlouhé vyprávění, jak byl pozemek po sametové revoluci s obtížemi a zmenšený vrácen Sdružení SOS DV v restituci a jak bylo složité vesničku postavit. Podařilo se to za přispění světového sdružení SOS dětských vesniček, které na stavbu věnovalo dvě třetiny z potřebných 60 milionů korun. Také město Brno darovalo 5 milionů, a tak opuštěné děti – hlavně sourozenecké skupiny, pro něž je vesnička vhodnou náhradní rodinnou péčí - s maminkami-pěstounkami mohou začít zabydlovat domečky v Medlánkách.

Připomínám to jen proto, že i náš sbor je jedním z kolektivních členů, který na vesničku přispívá a dokonce dovolil, aby se hned po revoluci první členové a příznivci v jeho prostorách na Opletalově ulici mohli scházet k poradám. V druhém našem sboru, v Blahoslavově domě, dokonce našla útočiště první kancelář obnoveného Sdružení a užívala vděčně tohoto pohostinství po několik let. V neposlední řadě je potřeba vzpomenout dnes i těch, kdo se otevření medlánecké vesničky nedočkali, a přece položili ke stavbě pevné základy. Byli to členové prvního brněnského výboru: poslanec České národní rady pan Stanislav Šulc, ředitelka Dětského domova Dagmar paní Alice Larinová, ředitel školy pan Rudolf Kolmaš a v neposlední řadě psycholog dětského domova třídícího PhDr. Bohumil Michal, člen našeho sboru. Od první myšlenky k hotové vesničce byla cesta dlouhá a svízelná a trvala 35 let. Ale to právě poslání nastává teprve nyní – vytvořit opuštěným dětem v krásných domcích opravdový domov. Bez Božího požehnání to nepůjde.

Eva Šimková

Hledáme nového kostelníka pro Betlémský kostel

Od července příštího roku bude na staré fáře na Pellicově 6 k dispozici třípokojový byt s příslušenstvím a halou pro toho, kdo by převzal kostelnické práce v Betlémském kostele. Nájemní i pracovní smlouvu, přesně specifikující kostelnické povinnosti, chceme uzavřít na dva až tři roky. Předpokládáme, že kostelníci budou - nebo se na dobu vykonávání svých povinností stanou - členy sboru Brno I. Písemné přihlášky odevzdávejte, prosíme, do 12. ledna 2004 v kanceláři sboru, kde také dostanete bližší informace.

koutek pro mládež

Dnes jsem pro vás vybral z díla Antoine de Saint-Exupéryho. Nejdříve dva úryvky z Malého prince a nakonec několik citátů z Citadely. Těch pár slov je jenom zlomek krásna, které se v oněch knihách skrývá. Určitě stojí za přečtení celé.

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrý den,“ řekl výhybkář.

„Co tu děláš?“ zeptal se malý princ.

„Třídím cestující po tisícových balících,“ řekl výhybkář. „Vypravuji vlaky a ty je odvážeji hned napravo, hned nalevo.“

A osvětlený rychlík, dunící jako hrom, otřásal domkem výhybkáře.

„Mají náramně naspěch,“ řekl malý princ. „Co hledají?“

„To neví ani člověk na lokomotivě,“ odpověděl výhybkář.

A druhý osvětlený rychlík zaduněl v opačném směru.

„To se už vracejí?“ ptal se malý princ.

„To nejsou oni,“ řekl výhybkář. „To jsou zase jiní.“

„Nebyli snad spokojeni tam, kde byli?“

„Nikde nejsme spokojeni tam, kde jsme,“ vysvětloval výhybkář.

A jako hrom zaduněl třetí osvětlený rychlík.

„To jedou za těmi prvními cestujícími?“ zeptal se malý princ.

„Nejedou vůbec za ničím,“ řekl výhybkář. „Ve vlaku spí nebo zívají. Jen děti mají nos přitisknutý na okna.“

„Jedině děti vědí, co hledají,“ pravil malý princ. „Ztrácejí čas pro hadrovou panenku, panenka začne být pro ně hrozně důležitá, a když jim ji někdo vezme, pláčou...“

„Mají štěstí,“ řekl výhybkář.

"Znám planetu, kde žije moc červený pán. Nikdy nepřivoněl ke květině, nikdy se nepodíval na hvězdu. Nikdy neměl nikoho rád. Nikdy nic nedělal, jen počítal. A celý den opakuje jako ty: 'Já jsem vážný člověk! Já jsem vážný člověk!' - A nafukuje se pýchou. Ale to není člověk, to je houbal!"

- Vážím si toho, kdo přes všechna slova, byť i rozporná, zůstává stálý jako lodní kýl a přes všechno šílené moře se nezvratně vždy znova obrací za svou hvězdou. Neboť pak vím, kam jdeme. Ale ti, kdo se obezdí logikou, ti jdou jen za vlastními slovy a točí se jako korouhvičky.

- Pohrdám každým, kdo se dá k něčemu donutit argumenty, neboť slova mají člověka vyjadřovat, ne vést.

- Pouze ten je člověk, kdo nabyt krásy skrze píseň, báseň nebo modlitbu a kdo je v nitru vybudován.

- Na mladé tváří miluji to, že je ohrožena stářím, a na úsměvu, že ho jedno mé slovo snadno promění v slzu.

- Každý člověk více nebo méně pociťuje potřebu stát se jiným člověkem.

- Pro lásku lidé netrpí. Trpí pro pocit vlastnictví, který je opakem lásky.

- Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.

- Všichni dospěli byli nejprve dětmi, ale málokterý si to pamatuje.

- Jediným skutečným přepychem, který existuje, je luxus lidských vztahů.

Z knih Citadela a Malý princ vybral Marek Baláš *

ze staršovstva

Brno I

Na listopadové schůzi byl nejprve schválen plán sborových akcí ve vánočním období a v prvním pololetí roku 2004. Hovořilo se také o hostech, které chceme pozvat na kazatelnu a k přednáškám. Staršovstvo doporučilo ve vhodnou chvíli opakovat společné bohoslužby se sborem CB Betanie v Betlémském kostele a vyslechlo zprávu o soustředění konfirmandů na Blažkově. Většina konfirmandů byla na podobném soustředění poprvé a těší se na další takové setkání o pololetních prázdninách. Bratr farář informoval také o zahájení nového cyklu uvedení do křesťanské víry, k němuž se přihlásilo 10 osob a požádal o přímluvné modlitby za tuto skupinku lidí, kteří projeví zájem dozvědět se více o křesťanské víře a případně vstoupit do našeho sboru. Vánoční sborový dopis bude připraven od druhé neděle adventní. Staršovstvo zašle poděkování obci Újezd u Brna za nákladnou opravu evangelického hřbitova, o kterou se nejvíce zasloužil starosta města ThDr. Jan Hradil. Do konce listopadu bude provedena rekonstrukce nevyhovující počítačové sítě v kancelářích. Stále jednáme se stavebním úřadem o povolení výměny plynových topidel v Betlémském kostele. Staršovstvo se sejde na mimořádné schůzi 20.11., aby rozhodlo o výsledku soutěže na nový stůl Páně do Komenského kostela. Stavební komise začne promýšlet konečnou podobu dostavby sborových místností na Opletalově. Schůze byla tentokrát zakončena výjimečně již před devátou hodinou.

Jiří Gruber

Brno II

Také do schůze staršovstva jednotlivého sboru patří zamyšlení nad podobou celé naší církve. Zakrátko má vstoupit do služby církvi zcela nová synodní rada. Jak ale zevnitř vypadá církev, které mají tito nově zvolení stát v čele? Mnoho z vnitřní podoby církve zatím spíše odhadujeme, než abychom to mohli říkat s jistotou. Co se však zdá být zjevné a téměř jisté, je nedostatek rozhovoru o tom, co věříme a vyznáváme. V zemi, v níž většina obyvatel odmítá příslušnost k jakékoli církvi, představuje Českobratrská církev evangelická nepatrnou menšinu. Jaký je její přínos? jaký je náš vklad do přítomnosti pro budoucnost?

Je na místě promýšlet tyto náměty i v rozsáhlých souvislostech. Těší nás možnost rozhovoru přes hranice vlastního sboru, církve, země i řeči. Staršovstvo rádo vzalo na vědomí, že pracovní skupina Partnerschaft – Partnerství ve spřáteleném sboru evangelické církve a.v. Vídeň – Střed opět pozvala zástupce našeho sboru ke svému výročnímu setkání.

Zajištění oprav sborových budov bylo v průběhu letošního roku mnohem náročnější, než se na začátku roku předpokládalo. Výdaje tudíž proti očekávání vzrostly. Přitom několik menších úprav a údržbových prací bude nutno přesunout už na příští rok. Zvětší se tím rozsah plánovaných prací na budovách – a vzroste zatížení sborové pokladny. Střecha kostela čím dál tím naléhavěji připomíná každému, kdo se na ni důkladněji podívá, že její důkladná oprava se už nedá dlouho odkládat. Sluší-li se zde citovat fousaté klasiky, tedy se dá říci, že hospodářskou komisí staršovstva obchází strašidlo – strašidlo střechy kostela v Blahoslavově domě.

Osmělujeme se letos opět předložit sboru Brno I pozvání ke společným službám Božím v neděli po vánocích (28. prosince). Doufáme, že tentokrát pod naší střechou nalezneme příležitost k radostnému společenství.

Jaroslav Vitek
